53e jaar — Nr 144.

Zaterdag, 1 December 1906.

Men schrijft in te Tongeren bij V. COLLÉE, uitgever en eigenaar van dit blad.

De *POSTRIJDER* verschijnt 's dinsdags, 's donderdags en 's zaterdags.

Alle toezendingen van brieven, geld of aankondigingen moeten *franco* gedaan worden aan den uitgever, **Groote Markt, te Tongeren.**

DE POSTRIJDER
DER PROVINCIE LIMBURG.

Abonnement :

Drie maal per week : 6 fr. per jaar.
Twee „ „ 5 „
Een „ „ 4 „

Een blad afzonderlijk 10 centiemen.

De abonnementen zijn vooraf betaalbaar.

Aankondigingen : 15 centiemen per drukregel.

Reclamen, vonnissen en andere artikels vooraan of binnen in het blad, 1 frank den drukregel.

FEESTZAAL DER « CONCORDIA. » — MUZIEK- EN TOONEELKUNDIG FEEST

OP 9 DECEMBER, om 8 ure stipt, ten voordeele der Muziekschool. — Zie verder het programma.

EERSTE BLAD.

TONGEREN, DEN 1 DECEMBER.

VAN ALLES WAT.

De fransche ministers Viviani en Briand verdedigden dezer dagen de scheidingswet en deden het in eene taal die een groot getal leden deed protest aanteekenen tegen de helsche godslasteringen die ze uitbraakten.

Minister Viviani riep uit dat hij het Geloof zou verdelgen en uit al de zielen de hoop in een beter leven wilde rukken.

Minister Briand zegde dat het Fransch gouvernement een Staat moet zijn zonder Godsdienst.

« La Croix du Nord » heeft tegen die openbare godslasteringen, in naam der Fransche katholieken, met verontweerdiging protest aangeteekend.

Landgenooten als de liberalen en socialisten geholpen door de groene democraten hier zullen meester zijn, zullen wij hier die zelfde openbare godslasteringen hooren uitbraken.

* * *

In den laatsten tijd is er weer spraak geweest van de zoo noodzakelijke herinrichting der landelijke policie. *Vooruit* neemt de gelegenheid te baat om de boeren te schelden voor de « bewoners van de meest verachterde hoeken en gehuchten, waar de godsdienst alle volksverheffing tegenwerkt(!!!),gespuis van den buiten», en andere lieve benamingen.

De boeren zullen dat onthouden als de socialisten naar den buiten zullen komen om hen op te hemelen voor verstandige lieden en ze door allerhande schijnheilige vleierijen en bedriegelijke beloften in de roode netten te vangen.

* * *

Er is spraak in het ministerie van nijverheid en arbeid een bijzonderen toezichtsdienst voor de werkmanswoningen in te stellen, onafhankelijk van de plaatselijke besturen en die de wetten en reglementen op de openbare gezondheid zou doen toepassen. De belanghebbenden zouden eerst officieel verwittigd worden, en, indien zij zich niet in regel stellen, zouden er rechterlijke vervolgingen ingespannen worden.

* * *

Onze lezers weten ongetwijfeld, welke rampen het ongelukkig Frankrijk teisteren, hoe de vrijmetselarij hare rusteloze werking voortzet tot ontkristening van het volk. — Onlangs nog heeft minister Clemenceau weer eene gansche reeks vrije scholen gesloten ; het schijnt dat er nu nog enkele overblijven, doch het is te voorzien dat weldra die ook zullen afgeschaft worden.

Wellicht komt het ons wonder voor, waarom het Fransche volk al die willekeurige aanslagen tegen de vrijheid toelaat.

Wanneer men zich herinnert, hoe in 1879, de gauzen, met hunne ongelukswet, door de Belgische bevolking ontvangen werden, dan kan men niet anders dan verbaasd staan over het verschil van houding.

En toch is de uitlegging niet ver te zoeken. Vooraleer hunne vervolgingsplannen ten uitvoer te brengen, hebben de Fransche dweepers zorgvuldig en trapgewijze het terrein voorbereid.

Men is begonnen met het *verplichtend* onderwijs. In allerlei schoone beschouwingen heeft men die hervormingen weten aan te bevelen en door te drijven ; met zachtheid en gepaste toegeven heid heeft men ze jaren lang in 't werk gesteld. — Dan was het tijd om een nieuwe maatregel in te voeren : men heeft het *verplichtend* onderwijs algemeen *kosteloos* gemaakt. En alhoewel dit stelsel eene fopperij is, — het verplicht immers den kleinen lastenbetaler het onderwijs te helpen bekostigen van den schatrijken heer — heeft men het toch weer gestemd gekregen.

Vervolgens heeft men het onderwijs « *verwereldlijkt* » of *vergoddelooslt*, om het eindelijk heelemaal in handen van den Staat te krijgen, en het vrij onderwijs te vernietigen.

Dan ook heeft men God openlijk uit de school gebannen, en alles uit de leerboeken verwijderd, wat de kinderen over het bestaan van een Opperwezen, over een eeuwig leven hiernamaals eenig gedacht kan geven. — En aldus is men er in gelukt het Franche volk langzamerhand en beurtelings de hatelijkste dwingelandij op te leggen, zonder dat het dit zelfs vermoede.

Onze inlandsche geuzen, door de ondervinding van 1879 geleerd en nu door het voorbeeld hunner Fransche partijgenoten voorgelicht, hebben dezelfde taktiek aangenomen. Zij ook willen ons dierbaar België beurtelings begiftigen met het verplichtend, kosteloos en onzijdig onderwijs, om te eindigen met de vernietiging van het vrij onderwijs en de invoering van het officieel, verplichtend, kosteloos, onzijdig, goddeloos, onderwijs. —

De oogen open dus. —

* * *

Het kenmerk der Socialisten is dikwijls de ruwe rechtzinnigheid In hun dagblad Vooruit stond dezer dagen te lezen : « Wij zijn revolutionnairs ; wij zeggen het en meenen het... »

Nu, Rusland toont ons wat revolutionnairs zijn : bommenwerpers, dieven, plunderaars, brandstichters, moordenaars.

Van de moorden, diefstallen, brandstichtingen en andere gruwelen, door onnoemlijke bandieten in Rusland gepleegd, zegt hetzelfde socialistisch blad : « Rusland is ontwaakt, en zijne ontwaking is grootsch, indrukwekkend, machtig en glansrijk. »

Zoodat onze socialisten nu de verwezenlijking zien van hun droombeeld in 't plunderen van treinen,openbare bureelen en bijzondere woningen, met de bijhoorige moorden op den hoop toe ? — 't Is goed om weten !

* * *

Volgens pas gemaakte statistieken heeft in Frankrijk het cijfer der geboorten in 1905 het sterftecijfer slechts overtroffen met 37,120, het laagste getal dat sedert eene eeuw is opgeteekend.

Ter vergelijking gedurende hetzelfde jaar is de bevolking van Engeland toegenomen met 474.512 zielen en die van Duitschland met 862,684 zielen.

Als ge een gezonden appel naast een rotten appel legt, dan wordt de gezonde ook rot. Daarom hoe meer wij ons gezond Vlaanderen van Frankrijk weghouden, hoe gezonder ons Vlaanderen zal blijven.

De Russen, nogtans de bondgenooten van de Franschen, noemen Frankrijk het rot Westen.

De kerk, Gods huis.

Drie voorname hoedanigheden worden door de Schrifttuur aan onze kerken toegeëigend. Zij noemt ze : de huizen van God ; de huizen des geheds ; de huizen van heiligmaking.

Alhoewel God op alle plaatsen tegenwoordig is, heeft hij nogtans in de oude Wet altijd eenige plaatsen verkozen, op dewelke Hij zich op eene bijzondere wijze getoond heeft, en wilde erkend worden. Al was Hij overal, in Bethel nogtans heeft Hij zijne tegenwoordigheid zonderling kenbaar gemaakt aan den Patriark Jacob. Alhoewel hij op alle plaatsen is heeft Mozes hem nogtans bijzonderlijk gezien in een brandend braambosch bij den berg Horeb.

Alhoewel Hij overal is, heeft Hij nogtans gewild, dat de verbondkist, dat wonderbaar werktuig zijner goddelijke uitspraken, eerst in den Tabernakel zoude rusten, en daarna in den tempel van Jerusalem geplaatst worden.

Zoo heeft Hij insgelijks in de Nieuwe Wet eenige plaatsen verkozen, te weten onze kerken, in dewelke Hij zich op bijzondere wijze vertoont, en door de geloovige wil aanbeden worden. De hemel is de troon van zijne majesteit, alwaar hij zijnen luister aan de gelukzaligen vertoont. De aarde is de voetbank, waar Hij alle schepselen als mierkens ziet kruipen voor zijne Almogendheid, maar de kerken zijn de huizen van zijne Godheid, die Hij verkozen heeft om de geloovigen bijeen te roepen en Hem daar te aanbidden. Van het heelal heeft Hij weinige plaatsen voor zich behouden. Hij heeft de zeeën en rivieren aan ons gelaten tot gemak van den koophandel, de steden en dorpen tot eene vriendelijke samenleving ; de velden en bosschen tot gebruik van den mensch ; maar de kerken heeft hij tot zijne woning verkozen en aan zijnen goddelijken Naam toegeheiligd. Het is op deze plaatsen dat Hij de heilrijke belofte plechtiglijk voltrekt : « Ik zal met u blijven tot het einde der eeuwen. »

Elkeen weet hoe vuriglijk Mozes eertijds den Heer gebeden en gesmeekt heeft, om, maar voor een oogenblik getuige te mogen zijn van zijnen goddelijken luister ; indien Ik u dit toestond, antwoordde hem God, gij zoudt op den stond zelven bezwijken ; want geen sterveling kan mijn glorie zien en in 't leven blijven. En aan dien wetgever werd slechts vergund van uit de holte eener steenrots, een deel van den goddelijken glans achter den rug des Heeren te mogen aanschouwen, eene gunst die hem maar voor één oogenblik werd toegestaan ; maar in de kerken is God ons tegenwoordig, niet in het voorbijgaan, niet voor eenige stonden of oogenblikken, maar gedurig en zonder ophouden.

Hebben de Joden den Tempel van Salomon altijd aanzien als het huis des Heeren, met hoeveel meer recht mogen wij, kristenen, onze kerken dan aanzien als de huizen van God en verblijfplaatsen van Jesus-Christus ? verblijfplaatsen, waar Hij niet min wezenlijk rust op onze altaren, dan Hij eertijds gerust heeft in de krib van Bethlehem : waar hij niet min door de gezalfden des Heeren aan zijnen hemelschen Vader wordt opgedragen dan hij door de handen van Simeon in Jerusalem werd opgeofferd ; waar Hij hetzelfde vleesch en bloed aan de geloovigen vergunt, welk Hij eertijds aan zijne leerlingen in eene eetzaal te Jerusalem heeft uitgereikt.

Laten wij dan besluiten dat wij aan de kerken eene allergrootste eerbiedigheid verschuldigd zijn, omdat zij de huizen zijn van God !!!

ZINDELIJKHEID DER WONING.

De mensch brengt het grootste deel zijns levens in zijne woning door ; het laat zich dus licht begrijpen dat de toestand der woningen een allergrootsten invloed moet uitoefenen op zijne gezondheid, zijne gemoedstemming, zijne tevredenheid en zijn geluk.

De huisvrouw, die de kunst bezit haar huis met weinig netjes op te schikken en aantrekkelijk te maken, is een schat voor het gezin, voor geheel hare omgeving. En hemel hef ! 't en is noch moeilijk, noch kostelijk ; er heeft daartoe slechts wat goeden wil.

De reinheid der woning is voor iedereen eene noodzakelijkheid en bij den behoeftige is het een teeken van orde en zindelijkheid. Hoe aangenaam is een zindelijk huis, hoe graag ziet men de versch gewitte muren, den geschuurden vloer, dat blinkend keukengerief, de witte beddelakens, die reine en netgeplooide gordijntjes aan de vensters, welke den voorbijganger denken doen : Daar buizen ordelijke lieden, daar heerscht vrede en genoegelijkheid, daar woont eene huisvrouw waarlijk dien man weerdig. En wanneer zij dan bij dien reinheidszin wat schoonheidsgevoel paart, wanneer zij wat liefde gevoelt voor Gods lieve natuur, dan zal zij in het kweeken van eenige gewone bloemen het middel vinden om hare woning oprecht aantrekkelijk te maken, ze deze aanlokkelijkheid, dit lachend uitzicht te geven, dat men, Goddank, vooral op den buiten bij zoo menig werkmanshuis bewonderen mag. Eenige bloempotten op de vensters en een ruiker op de kas, dat is de pracht der arme werkmanswoning !

Huisvrouwen,moeders, benuttigt dan de bloemen ; stelt belang in hun groeien en bloeien ; tracht deze belangstelling door uwe omgeving te doen deelen ; gij zult een loffelijk, een verdienstelijk werk verricht hebben voor uw gezin want natuurgenot verkwikt en veredelt het hert en den geest en leidt tot God en met de bloemen lief te hebben vereert en verheerlijkt men tevens den Schepper, die ons het geschapene niet enkel tot ons nut, maar tevens ook tot ons vermaak heeft geschonken.

LONDEN.

De bevolking dier wereldstad bedroeg op 31 december 1905, 7.113.560 inwoners.

In de haven, gevormd door den Tems, kwamen verleden jaar 55,569 schepen aan.

Het getal reizigers in Londen is waarlijk verbazingwekkend. Per spoorweg werden vervoerd, 298,630,870 personen, per tram 433.731.880, per omnibus, 288,865,214.

De post te Londen heeft 46.216 personen in dienst, waaronder 7,557 vrouwen.

Ziehier het getal brieven, postkaarten, enz, welke in Londen besteld werden in 1905 : 727,200,000 brieven, 166,600,000 postkaarten, 163,200,000 boeken en omzendbrieven, 916,744 expresbrieven, 17,391,000 kleine pakjes en 28,364,000 telegrammen.

Het getal openbare telefoonkantoren, in de verschillige wijken van Londen, beloopt tot 3.135.

De policie heeft 60.899 personen... « onder den toren » gesteken, die te veel omhoog hadden gekeken.

In de verschillige hospitalen, werden 3,131,835 personen verzorgd.

De sterfte in de groote wereldstad, was 17,4/10 per duizend inwoners, zij is geringer dan voor eene gelijk welke andere stad met meer dan 200,000 inwoners, dank aan de bewonderenswaardige inrichting van den gezondheidsdienst.

De stadsschuld beloopt tot meer dan twee milliard en half. De jaarwedde der policie beloopt tot 1,535,558 pond ; het onderhoud der parken en openbare tuinen, kost 1.637.362 pond. (Een pond is 25 frank.)

De policie van Londen is 17.990 man sterk. Een geheel leger zooals men ziet.

De personen die een ABONNEMENT nemen aan den *Postrijder* voor het jaar 1907, zullen het blad **kosteloos** ontvangen, van den dag hunner inschrijving tot aanstaande Nieuwjaar.

Stads- & Provincienieuws.

Paardenmarkt te Tongeren, DONDERDAG 20 DECEMBER.

Op de Markt van Tongeren van donderdag waren te koop gesteld, 261 koeien en kalveren, 170 vette varkens en 1790 magere varkens, schapen 3.

De *Postrijder* van heden bestaat uit **twee bladen**.

Volksbond St-Maternus.

Zondag 2 December aanstaande, om 8 ure 's avonds,

GROOT MUZIEK- EN ZANGFEEST,

met de welwillende medewerking van de HH. Denis Joseph, Libot Joseph, Renier Jean, Ruyters César, Van Grieken Emiel en Vrancken Frans.

Al de leden, en hunne familie, zijn op dit feest uitgenoodigd.

Dit bericht zal dienen als uitnoodigingskaart.

— I —

Afdeeling « DE LIJFRENTKAS ».

De werkende leden zijn dringend verzocht hunne stortingen te komen doen in het lokaal van den Volksbond, Hondstraat, op eenen der *drie eerste zondagen der maand ? december*,zijnde den 2de, den 9de en den 16den, telkens van 5 tot 6 ure 's avonds.

Na den 16 december worden geene stortingen voor het jaar 1906 meer aangenomen.

Het Bestuur.

Gouden bruiloft te Tongeren. — Maandag 17 december aanstaande zullen de echtgenooten Jean-Bernard Simons en Anna-Maria Eyzenbach, woonachtig in de Nieuwstraat te Tongeren, hunne gulden bruiloft vieren.

De bruidegom is geboren te Ubach-Overworms, den 7 september 1834 ; zijne echtgenoote zag het licht te Martenslinde, den 24 aug. 1833 ; beiden zijn in den echt getreden den 17 december 1856 en genieten, ondanks hunnen gevorderden ouderdom, de beste gezondheid.

Reeds van nu af wedijveren de geburen en de vrienden om met al de mogelijke plechtigheid dit jubelfeest te vieren. Een komiteit is gevormd dat zich met de versiering der straat zal gelasten.

Om 10 ure 's morgends zal in O. L. V. kerk eene plechtige mis van dankzegging opgedragen worden, en 's avonds zal de Koninklijke Harmonie der Concordia aan de jubilarissen eene serenade geven.

Coninxheim. — De burgerlijke medalie van 1e klas is verleend aan de volgende personen dezer gemeente :

MM. T. Jacobs, burgemeester, G. Vandenzavel, schepen, en Eg. Dedrij,oud-veldwachter.

Aanstaande vrijdag,eerste vrijdag der Maand, aanbidding in de kerk der Clarissen : het Allerheiligste Sakrament zal ter aanbidding uitgesteld worden van af 7 u. 's morgens tot namiddag 5 ; het Lof zal plaats hebben om half 5.

Zaterdag aanstaande 8 december, feestdag van de Onbevlekte Ontvangenis der Allerh. Maagd Maria, om 7 ure uitstelling vau het Allerheiligste Sakrament, gevolgd door de plechtige hoogmis. — Namiddag, om half 3 het Lof.

GENOOTSCHAP VAN DEN **H. Vincentius-à Paulo.**—Aanbidding van den eersten vrijdag der maand, den 7 Dec. aanstaande in Onze Lieve-Vrouw Kerk, van 2 tot 6 ure.

Om half zes Lof. Fransch sermoon.

ASSOCIATIE VAN HET H. SACRAMENT EN VAN HET WERK DER ARME KERKEN. — Vrijdag 7 Dec., om 5 1/2 ure, Lof en fransch sermoon in O. L. Vr. kerk. Aanbidding van 2 tot 6 u.

Apotheek. — Zondagsrust.

Zondag zal de Apotheek van M. HUYDTS alleen open blijven, van 12 uren 's middags tot 13 uren 's nachts, voor de dringende noodwendigheden.

De comptante betaling wordt vereischt.

KOMT TE VERSCHIJNEN

en is te koop in den Boekhandel COLLÉE, Groote Markt, te Tongeren :

Commune Sanctorum conforme editioni Vaticanae a SS. D. N. Pio PP. X evulgatæ, editio Schwann G. — Ingebonden, rood op snede, prijs **1 fr.** — Franco per post **1,15**.

Komt te verschijnen en is te bekomen op het bureel van den *Postrijder* **schoone plakalmanak voor 1907**, in drie kleuren, prachtdruk, bevattende de kerkelijke Feest- en Heiligendagen, de quatertemperdagen, de roerende en gebodene Feestdagen,de jaargetijden, de verschillende standen der maan,de eclipsen, de paardenmarkten van Tongeren, enz. — Groot formaat. — Prijs : **10 cmes**.

Parochie Hex. — Vereering van Ste-Barbara. — Dinsdag 4 dec., feest van Ste-Barbara. 1ste mis te 7. plechtige hoogmis te 10 u. Onder de missen sermoon door een E. Pater. Vespers te 3 u.

Zaterdag 8 dec., feest der Onbevl. Ontvangenis van O. L. Vr. en zondag 9 dec., de Hoogmis te 9 ure.

N. B. — De pelgrims worden bijzonder opgelettend gemaakt dat op kermiszondag 9 dec., de hoogmis te 9 u. begint en niet te 10 u.

Maeseyck. — Hevige brand. — Woensdag namiddag brak eenskraps brand uit in de hoeve « Stadshof » gelegen in het gehucht Gremelsloo en bewoond door den heer Arnold Hons. Het gebouw, een der schoonste hoeven van den omtrek, toebehoorende aan den heer Gadiot, van Maestricht, was weldra in een brandenden puinhoop herschapen. Het vuur, gevoed door den overvloed van strooi en voedergewassen, breidde zich met ongeloofelijke snelheid uit, zoodat aan redden niet te denken viel. De bewoners konden ternauwernood vluchten, de paarden en het vee werden buitengedreven Gelukkiglijk bepaalt zich alles bij stoffelijke schade, welke weldra, door de hulp der brandverzekering, zal hersteld wezen.

Officieele akten.

Bij koninklijk besluit van 20 nov. 1906 is het burgerlijk eereteeken verleend, te weten :

Het kruis van 1e klas, aan M. Haeyen (E.), secretaris der gemeente Wellen ;

De medalie van 1e klas aan M. Everts (J.), veldwachter der gemeente Neeroeteren.

— Bij koninklijk besluit van 30 oct. 1906, werd ten titel van aanmoedigingspremie, eene som van 4,889 fr. verleend, aan de erkende maatschappij van onderlingen bijstand : *Bond der leden van het onderwijzend personeel der vrije, aangenomen en aanneembare scholen van Limburg*

NIEUWS
uit de Stad en de Provincie Luik

VERVIERS. — Het parket onderzoekt eene gansch ongewone zaak, die tot les kan verstrekken aan sommigen, die plezier hebben in het plegen van kwaejongensstreken. Twee knapen van 12 en 14 jaar hadden eene koord over de straat gespannen en deden alzoo eene 71jarige vrouw op de kasseien vallen, tot hunne groote vreugd. Maar de vrouw werd, gedwongen aan het hoofd, opgenomen en naar huis gebracht, waar zij, na eenige dagen lijden, nu is gestorven. Het gerecht zal onderzoeken of de val de dood veroorzaakte.

Ter wille eener vrouw

19de Vervolg.

— Dat weten wij wel, zegde Vargenal, terwijl hij met zijne vingers op de tafel trommelde, wat hebt ge hem gevraagd en wat heeft hij u geantwoord ?

— Ik heb hem het verhaal gedaan, dat Mulhausen ons deed, zegde ik en wees erop dat deze de eigenaar der mijnen was geweest en toonde hem het portret van uwen broeder, jufvrouw Blake, hem vragende of hij dat herkende.

— En wat antwoordde hij ? vroeg zij haastig, als hij hier zoo lang is geweest, dan moet hij hem in het portret herkend hebben ?

— Tot mijn spijt moet ik zeggen dat zijn antwoord niet gunstig was. Hij beweerde dat nooit iemand die Mulhausen heette, iets met de mijn te maken had en ook had hij de 6 jaren die hij aan het hoofd der mijnen staat, nooit een Godfrey Blake gezien noch gehoord heeft.

— Mulhausen had niets met de mijnen te maken en hij heeft nooit van mijn broeder gehoord ! riep jufvr. Blake, o, Brudenell, wat beduidt dit ! Welke ontgoocheling staat ons te wachten ? En Mulhausen heeft ons verteld dat hij de mijnen voor 20,000 pond aan Godfrey heeft verkocht ?

— Ik erken dat zijn verhaal geheel en al geen leugen was en toch heeft de man mij verzekerd dat hij van niets weet.

Zij scheen gebroken door mijne meedeeling en dit was niet te verwonderen, als men weet dat zij drie maanden tusschen hoop en vrees had geleefd. Zij was er bijna zeker van dat wij daar iets van het leven haars broeders zouden hebben vernomen, eene oplossing zouden gevonden hebben van het raadsel ; nu was die hoop weg en dit was meer dan zij dragen kon. Ik had alles willen geven als ik het recht had gehad haar te troosten, zij was niet in staat iets te zeggen.

— Jufvr. Priscilla was niet zoo kalm.

— Ik zou dien Mulhausen gaarne de waarheid zeggen, sprak zij, ik heb dien man van den aanvang af gewantrouwd, ik gevoelde dat het een bedrieger was.

En na zich aldus te hebben uitgelaten, stond zij op en leidde jufvr. Blake de kamer uit.

Wij begrepen dat het 't beste was als zij een oogenblik alleen waren en deden dus geene poging haar terug te houden.

Toen zij het vertrek verlaten hadden, wendde Vargenal zich tot mij.

— De zaken schijnen nu hoogst ernstig te worden, mijn beste Brudenell, sprak hij, en ik geloof dat wij te Buenos-Ayres teruggekeerd, verstandig zullen doen de policie op onzen vriend daar te wijzen. Over het algemeen neem ik niet gaarne mijne toevlucht tot geweld, maar bij zaken als deze, waarin het er op aankomt de waarheid te hooren, zou men het bijna gaan betreuren dat de duimschroeven niet meer mogen aangelegd worden. Misschien ook dat het goed zou zijn morgen vroeg den beheerder nog eens op te zoeken en hem nog wat meer te vragen. Wat is het voor een man ?

— Beschaafd en beleefd in de hoogste mate, antwoordde ik, hij behandelde mij met de meeste voorkomendheid en drukte er zijn leedwezen over uit dat hij ons niet helpen kon.

— Zeer wel, dan gaan wij nog een tot hem. Evenwel ga ik nu naar bed, want ik ben doodmoe. Ik heb nooit te voren op een muilezel gezeten en ik hoop dat het mij na deze maal ook niet meer gebeuren zal, al mijne beenderen doen mij zeer.

Toen hij mij verlaten had, stak ik eene sigaar aan en wandelde de herberg uit naar een daarvoor gelegen klein bergvlak. Het was eenen heerlijken avond en het uitzicht over de door de maan beschenen vallei was grootsch. Aan beide zijden verhieven zich bergen, hier en daar begroeid met struikgewas, doch grootendeels slechts kale rotsen vertoonende, waartegen de schaduwen van ravijnen en passen prachtig afstaken. De schoonheid van het geheel werd nog verhoogd door het glinsteren der lichten in het stadje aan mijne rechterhand en in de gebouwen der mijnen daarachter. Terwijl mijn blik daarop rustte, dacht ik aan het romantisch verhaal dat men Godfrey Blake ongetwijfeld van de mijn verteld had en aan de Jezuieten die in vroeger jaren tusschen dezelfde heuvels gezorgd en gearbeid hadden. Toen dacht ik aan den langen afstand, dien wij hadden afgelegd om hier te komen, en met welken uitslag ? Teleurstelling, algeheele teleurstelling was thans ons deel. Evenwel ik voelde mij nog niet geslagen. Wat ook gebeuren mocht, ik had vast besloten het zoeken niet op te geven, vóór ik zou weten wat van den jongen eigenaar van Burwell geworden was. Dat besluit stond bij mij vast en denkende aan het verdriet van 't arme meisje daargrinds in die herberg, schoot dat besluit nog vaster wortel.

Den volgenden morgend zond ik een *peon* naar de woning van den beheerder, met de boodschap of hij ons zou willen ontvangen, en wij ontvingen een gunstig bescheid.

Na dus ons armzalig ontbijt te hebben genuttigd, begaven wij ons op weg. De beheerder ontving ons aan zijne deur en toen ik de anderen aan hem had voorgesteld, noodigde hij ons uit binnen te komen. Zoodra wij gezeten waren, vroeg hij op welke wijze hij ons van dienst zou kunnen zijn.

— Ik heb mijne vrienden verteld, op welke welwillende wijze gij gisteren mijne vragen beantwoord hebt en over uwe teleurstelling, dat ge ons geen aangename mededeelingen kondet doen, begon ik ; ge begrijpt, het heeft hen bitter getroffen. Misschien, dat ge er, als het niet te veel van uw tijd gevergd is, niets tegen zult hebben als ik u wat meer uitvoerig verhaal, waarom wij deze verre reis hebben gemaakt. Ge zult dan den stand van zaken beter begrijpen.

— De tijd doet niets ter zake, zegde hij, met eene buiging, terwijl hij een bewonderend oog op jufvr. Blake sloeg, als ik u van dient kan wezen, zal mij dat hoogst aangenaam zijn. Vertel mij dus uw verhaal zoo uitvoerig als ge meent dat het noodig is.

Ik verteldde hem daarop in korte trekken alles wat er gebeurd was sedert Godfrey Blake meerderjarig was geworden en in zijn yacht naar Amerika was gereisd. Ik legde hem uit welken rang hij innam in de Engelsche samenleving en las toen de brieven voor, vooral dien, waarin hij om die twintig duizend pond had gevraagd. Toen deelde ik hem mede, dat niets van hem vernomen was, tot die Mulhausen optrad om hem te zoeken. Ik gaf toen het verhaal weer, dat deze mij gedaan had, daarbij veel nadruk, leggende op hetgeen hij ten aanzien der mijnen had meegedeeld. Nadat ik alles verteld had, zag de beheerder op van zijn papier waarop hij enkele aanteekeningen had gemaakt.

— Volgens uwe beschrijving, zegde hij, is dit de bezitting waarop die man gedoeld heeft. Ge zegdet dat den naam van den beheerder was Jose de Campoda. Laat nu eens zien : ik geloof dat ik dit laatste dadelijk kan bestatigen.

Hij nam toen een boek van eene plank boven zijn hoofd en na het op tafel te hebben gelegd, sloeg hij bladzijde na bladzijde om. Na gevonden te hebben wat hij zocht, verzocht hij mij te zien.

— Ziet eens, sprak hij, ge ziet hier, dat er nooit iemand van dien naam in eenige betrekking aan de mijn werkzaam is geweest. Ik moet dus wel aannemen, dat van dien Campoda evenveel waar is als van den eigenaar en van het verhaal, dat hij u deed.

Ik vertaalde wat hij gezegd had voor mijne vrienden en Vargenal zegde daarop :

— Het is dus duidelijk dat wij bedrogen zijn maar als er nog recht is in Argentinië, zullen wij dat dien heer nog kunnen leeren.

Jufvrouw Blake zegde niets, doch haar gelaat sprak meer dan woorden.

— Wacht eens, hernam de bestuurder, daar is eene gedachte bij mij opgekomen en het is mogelijk dat ik u toch zal kunnen helpen.

Hij ging naar de kas en nam daaruit een boek, blijkbaar een dagboek. Na daarin iets te hebben opgezocht, kwam hij weer naar mij toe.

— Hoe lang is het geleden, vroeg hij, dat uw vriend deze mijn zou bezocht hebben ?

Ik noemde hem den datum zoo juist mogelijk, als wij dien konden nagaan.

— O, riep hij, dan is het zooals ik gedacht heb. Ik vrees, senor, dat wij in hetzelfde schuitje varen. Mijne maatschappij geniet met u de eer, te zijn bedrogen door een van de meest bekende schurken, in dit wereldideel of elders.

— Wat bedoelt gij ? vroeg ik dadelijk, hoe werd uwe maatschappij dan bedrogen ?

— De zaak heeft zich als volgt toegedragen, antwoordde hij. Ongeveer in het midden van het door u genoemde jaar, hadden wij uit de mijnen, die, zooals ge zeker al reeds zult hebben opgemerkt, tot de rijkste der wereld behooren, meer dan twee honderd duizend pond waarde aan goud gekregen. Deze hoeveelheid was geborgen in het magazijn, tot wij het naar de hoofdstad zouden kunnen vervoeren. Eenige dagen voor het zou worden verzonden, kwam hier iemand, die eenen brief toonde van de bestuurders, waarin ik last kreeg hem het werk in de mijnen te laten zien. In den brief stond dat hij een expert was in mijnzaken en kreeg ik last, hem alle mogelijke inlichtingen te geven, omdat hij een uitvoerig verslag over den stand van zaken zou kunnen opstellen.

— Hoe zag die man er ongeveer uit ? vroeg ik hem.

— Wel, antwoordde de beheerder, in de eerste plaats was het de grootste kerel, dien ik ooit gezien had, bepaald een reus. Toen hij in mijn kantoor stond was het alsof hij tot in de zoldering reikte.

— En zijne wijze van doen ? vroeg ik, hoe was die ?

— Hij had eigenaardige manieren, zooals ik ze te voren nooit bij iemand had opgemerkt, en ik geloof dat hij, als hij dat gewild had, zich bij iedereen aangenaam had kunnen maken.

— Dezelfde man, riep ik opgewonden, gij hebt Mulhausen juist beschreven. Hoe noemde hij zich ?

— In den brief, dien hij mij bracht, werd hij O'Sullivan genoemd, antwoordde hij, — hij beweerde burger der Vereenigde-Staten te zijn.

— En toen hij hier was, gedroegt gij u geheel naar de bevelen van uwe lastgevers ?

— In elk opzicht, zegde de beheerder, ik liet hem alles zien wat er te zien was. Hij logeerde bij mij, en een aangenamer gast kon ik niet gehad hebben. Op een goeden morgend, achten-veertig uren vóór het goud naar de kust zou gezonden worden, nam hij afscheid, mij hartelijk dankende voor hetgeen ik voor hem had gedaan en sedert heb ik hem niet meer gezien. Maar er wachtte ons nog eene verrassing. Alvorens het kostbaar metaal in te pakken voor Buenos-Ayres, nam ik de voorzorg de kisten te openen, waarin het geborgen was. Zij schenen even zwaar als toen zij in de bergplaats waren gebracht, doch toen wij ze openden, bemerkten wij tot onze verbazing dat zij niet meer waren gevuld met goud, doch met zand, met andere woorden, de waarde van tweehonderd duizend pond van het edele metaal was gestolen, en olschoon ik natuurlijk ernstige verdenking koesterde, was er geen spoor te vinden, waarlangs wij den dief konden ontdekken. Ik zond dadelijk renboden naar de policie en stelde tevens het bestuur met het gebeurde in kennis. Eerst toen bemerkten wij dat de geheele aanbevelingsbrief van senor O'Sullivan valsch was geweest. Gij begrijpt onze ontstetenis. Het geheele land werd afgezocht naar den dief doch nergens kon men hem vinden. Hij was verdwenen zonder eenig spoor achter te laten. Tot den huidigen dag weet niemand hoe hij of het goud het land uitkwam.

— Goede hemel ! riep ik, dat werpt een heel nieuw licht op de zaak.

Toen mij wendende tot mijne vrienden, die met de grootste belangstelling de uitdrukking op ons gelaat bestudeerd hadden, doch door hunne beperkte kennis der Spaansche taal het verhaal niet hadden kunnen volgen, verhaalde ik hun wat de beheerder mij verteld had.

— De gelijkenis is te duidelijk om daaruit niet onzen man te herkennen, zegde Vargenal, toen ik geëindigd had, nu is de vraag maar wat gedaan moet worden.

— Ik geloof dat wij zoo spoedig mogelijk naar Buenos-Ayres moeten terugkeeren, zegde ik, eenmaal daar terug moeten wij inlichtingen inwinnen, ditmaal niet over uwen broeder, jufvr. Blake, doch omtrent zijn duivelschen vriend. Misschien dat wij er dan achter zullen komen waar hij getoefd heeft toen hij hier was als O'Sullivan en of uw broeder al dan niet bij hem is geweest.

— Ik hoop toch niet dat gij een oogenblik gelooft dat die arme Godfrey deelnam aan dezen diefstal ? zegde jufvr. Blake.

— Natuurlijk niet, verklaarde Vargenal ; iemand die dat gelooft, moet rijp zijn voor een krankzinnigengesticht. Neen, als wij Mulhausen's gangen hebben nagegaan, geloof ik dat wij zullen vernemen dat hij de twintig-duizend pond van uw broeder leende om hem te dienen om zijn diefstal uit te voeren. Ik begin werkelijk eerbied te krijgen voor 's mans slimheid, het is bijna een werk des duivels geweest.

(Wordt voortgezet).